

Arrest

nr. 182 282 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 2 november 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2016 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2016 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het arrest tot schorsing nr. 177 209 van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen van 28 oktober 2016, waarbij de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Gelet op de beschikking van 21 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 1 februari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaten N. EL JANATI en A. HAEGEMAN, die verschijnen voor de verzoekende partij en van advocaat E. WILLEMS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 5 maart 2011 toe op het Belgische grondgebied en diende op 9 maart 2011 een asielaanvraag in.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid trof op 3 mei 2011 de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26*quater*). Het

beroep tot nietigverklaring dat verzoekster tegen deze beslissing instelde bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) werd verworpen in het arrest van 30 september 2011 (RvV 30 september 2011, nr. 67 669).

1.3. Verzoekster diende op 16 augustus 2011 een eerste aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 24 januari 2012 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.4. Op 2 augustus 2012 diende verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 12 oktober 2012 de beslissing waarbij deze aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5. Verzoekster diende op 5 november 2012 een tweede asielaanvraag in. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen trof op 11 januari 2013 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Na beroep weigerde de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus in zijn arrest van 29 mei 2013 (RvV 29 mei 2013, nr. 103 727). De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 5 juni 2013 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 27 november 2012 diende verzoekster een derde aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding trof op 1 maart 2013 de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 18 oktober 2016 de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoekster werd hiervan 18 oktober 2016 in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt::

*“Aan Mevrouw, die verklaart te heten:
[...]*

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikelen van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar betekend werd op 10.06.2013.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen om de volgende redenen:

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Zij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat zij gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan haar afgeleverd zal worden. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar betekend werd op 10.06.2013. Betrokkene weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie, zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Betrokkene diende twee asielaanvragen in. De laatste asielaanvraag op 05.11.2012. Het CGVS en de RVV oordeelden dat betrokkene niet kon worden erkend als vluchteling en zij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus (voor de laatste asielaanvraag op 11.01.2013 (CGVS) en op 29.05.2013 (RVV). Aan betrokkene werd op 10.06.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13qq van 06.06.2013) aangetekend verstuurd. Uit de vaststelling dat uit diepgaand onderzoek van het CGVS en de RVV is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in de artikelen 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van het CGVS en de RVV de veiligheidstoestand in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft drie aanvragen tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15.12.1980 ingediend. Deze aanvragen werden geweigerd. Deze beslissingen zijn aan betrokkene betekend. Betrokkenes laatste medische regularisatieaanvraag dateert van 27.11.2012. Deze aanvraag is onontvankelijk verklaard op 01.03.2013 en deze beslissing werd op 27.03.2013 aan betrokkene betekend. Betrokkenes beroep tegen deze laatste beslissing werd op 23.12.2013 door de RVV verworpen. Uit diepgaand onderzoek van de medische afdeling van de DVZ naar betrokkenes medische toestand alsook de beschikbaarheid en de toegankelijkheid van adequate behandelingen in haar land van oorsprong, is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in het artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Hieruit kan redelijkerwijze worden afgeleid dat betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds deze vaststellingen de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou zijn gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene woont samen met haar beide zonen A. en R. S. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene werd door de gemeente Mortsel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan haar onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid en van artikel 74/8 §1, vierde lid (aanhoudingsmandaat) van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn/haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar betekend werd op 10.06.2013.

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat zij de administratieve beslissing die genomen wordt te haren laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat zij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in bezit is van aan geldig reisdocument op het moment van haar arrestatie, is het noodzakelijk haar ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden ten einde de overname te vragen aan Armenië."

1.8. Op 18 oktober 2016 trof de gemachtigde van de staatssecretaris eveneens de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de tweede bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

"Aan Mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

wordt een inreisverbod voor 2 jaar opgelegd,

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18.10.2016 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

- ☐ 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;
- ☐ 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten waarvan het laatste aan haar betekend werd op 10.06.2013. Verschillende vroegere beslissingen tot verwijdering werden dus niet uitgevoerd.

Betrokkene weigert hardnekkig aan de terugkeerverplichting te voldoen, en werd bovendien door de gemeente Morsel geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek. Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74.11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod opgelegd.

-Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Twee jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met haar beide zonen A. en R. S. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar."

1.9. Op 16 december 2016 dient verzoekster voor de derde maal een asielaanvraag. Deze asielaanvraag wordt met toepassing van artikel 57/6/2 van de vreemdelingenwet op 19 december 2016 niet in overweging genomen door de Commissaris-gerenaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Bij arrest met nummer 180 515 van 10 januari 2017 verwerpt de Raad het beroep tegen deze beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel in van vrijheidsberoving, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

2.2. Voor zover de verzoekende partij zich richt tegen de beslissing tot vasthouding, dient te worden opgemerkt dat op grond van voormeld artikel 71, eerste lid, van de vreemdelingenwet enkel een beroep bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van haar verblijfplaats openstaat. De Raad is dienaangaande onbevoegd bij gebrek aan rechtsmacht.

Het beroep is niet ontvankelijk voor zover ze gericht is tegen de beslissing tot vasthouding, waarmee de eerste bestreden beslissing gepaard gaat.

2.3. Ter terechtzitting wijzen de partijen er op dat verzoekster van het grondgebied werd verwijderd. De raadsvrouwen van de verzoekende partij verklaren alsnog een belang te hebben ten aanzien van de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

De Raad stelt vast dat het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten gedwongen werd uitgevoerd en derhalve geen uitvoerbare kracht meer heeft. Een bevel om het grondgebied te verlaten kan immers slechts een maal worden uitgevoerd (RvS 26 april 2016, nr. 234.513). Een vernietiging van dit bevel verschaft aan verzoekster ook geen titel om het grondgebied opnieuw te betreden, zodat haar grieven op dit punt dienen te worden onderzocht ten aanzien van de tweede bestreden beslissing tot het opleggen van een inreisverbod.

Wanneer op grond van relevante gegevens het belang in vraag wordt gesteld, komt het de verzoekende partij toe haar belang te duiden. De verzoekster duidt *in casu* geen elementen aan waaruit alsnog een belang kan blijken ten aanzien van het bevel om het grondgebied te verlaten. Ten aanzien van de eerste bestreden bestreden beslissing is het beroep onontvankelijk.

3.1. Over de gegrondheid

3.1.1. In een enig middel voert verzoekster onder andere de schending aan van de artikelen 3, 6, 8 en 13 van het EVRM, van de artikelen 4 en 15 van de richtlijn van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de oude Kwalificatierichtlijn), van artikel 41, §1, van de gecoördineerde wetten van 18 juli 1966 op het gebruik van de talen in bestuurszaken (hierna: de Taalwetten Bestuurszaken), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de

bestuurshandelingen, van de artikelen 7, 9ter, 62, 74/11 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Verzoekster stelt in haar enig middel het volgende:

“MOYENS SUSCEPTIBLES DE JUSTIFIER LA SUSPENSION ET L'ANNULATION DE LA DECISION ENTREPRISE

ATTENDU QUE sous toute réserve généralement quelconque, sous réserve d'explications complémentaires et sous réserve de la production du dossier administratif conclu dans le délai indiqué à l'article 39/72 de la Loi du 15.12.1980, le(s) motif(s) pour le(s)quel(s) l'annulation de la décision sollicitée est(sont) le(s) suivant(s):

Moyen pris de la violation des articles 3, 6, 8 et 13 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales (ci-après CEDH), les articles 4 et 15 de la Directive 2004/83/CE du Conseil concernant les normes minimales relatives aux conditions que doivent remplir les ressortissants d'un pays tiers ou les apatrides pour pouvoir prétendre au statut de réfugié ou les personnes qui, pour d'autres raisons, ont besoin d'une protection internationale relative au contenu de ces statuts, violation des articles 7, 9ter, 74/11, 74/13 et 62 de la Loi du 15.12.1980, des articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à l'obligation de motivation formelle des actes administratifs, violation du « principe général de droit imposant à l'Administration de statuer en prenant en considération tous les éléments de la cause et sans commettre d'erreur manifeste d'appréciation », le principe de prudence et de minutie, ainsi que le principe général de droit de la défense.

EN CE QUE :

ATTENDU QUE l'article 41, §1er des Lois sur l'emploi des langues prévoit :

« Les services centraux utilisent dans leur rapport avec les particuliers celle des trois langues, dont ces particuliers ont fait usage ».

QUE la décision attaquée viole nécessairement l'article 41, §1er de ladite Loi qui impose aux Autorités administrative, telle la partie défenderesse, qui constituent des services centraux dont l'activité s'étend à tout le pays, d'utiliser dans le rapport avec les particuliers, les trois langues nationales dont ils ont fait usage.

QUE la procédure d'asile de la requérante est en français, les différentes demandes d'autorisation de séjour pour raisons médicales ont également été introduites en français, les différentes décisions de la partie adverse ont également été données en français.

QUE dès lors, la requérante estime que la décision querellée devait être nécessairement rédigée en français ou à tout le moins dans les deux langues.

ATTENDU QUE la requérante conteste la pertinence des motifs invoqués dans les actes litigieux.

QUE ces décisions violent les dispositions vantées sous le moyen dès lors qu'elles comportent une motivation inadéquate tant en droit qu'en fait.

QU'en effet, l'article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 et 3 de la Loi du 29.07.1991 sur la motivation formelle des actes administratifs imposent que les décisions administratives soient motivées de façon à faire apparaître la proportionnalité et l'adéquation des décisions portant de lourdes conséquences juridiques.

QUE selon la Cour de Cassation, par motivation adéquate de l'acte administratif, il y a lieu d'entendre toute motivation qui fonde raisonnablement la décision concernée (CASS, 05.02.2000, Bull. Cass. 2000, p.285).

QUE lorsqu'une Autorité administrative dispose, comme en l'espèce, d'un pouvoir d'appréciation, elle doit l'exercer et motiver en la forme sa décision de manière telle que l'intéressé soit informé des raisons qui l'ont déterminé à statuer comme elle l'a fait (Conseil d'Etat, Arrêts 62.292 du 16.05.1997, 69.157 du 24.10.1997, 75.628 du 28.08.1998, 80.549 du 01.06.1999, 81.668 du 06.07.1999, 84.810 du 24.01.2000, 94.384 du 28.03.2001, 117.645 du 27.03.2003 ...).

QU'une telle motivation exige l'indication dans l'acte administratif des considérations de droit et de fait qui soient adéquates, pertinentes, précises et juridiquement admissibles et qui servent de fondement de la décision concernée.

QUE « le contenu de la motivation doit être correct et ne peut révéler une erreur manifeste d'appréciation ou une appréciation déraisonnable des éléments du dossier. Cet examen implique une analyse des faits mais n'autorise pas le Conseil du Contentieux à reprocher à l'auteur de l'acte attaqué d'avoir adopté une position différente de celle qu'il aurait lui-même adoptée. Tout au plus, pourrait-il sanctionner le raisonnement suivi par l'auteur de l'acte, s'il lui pourrait manifestement erroné » (CE, n°53.199 du 10.05.1995, RDE 1995, n°86, p.574 ; CE, n°58.074 du 08.02.1996, RDE 1996, n°87, p.72 ; CE 57.531 du 16.01.1996, RDE 1996, n°88, p.242-243).

QU'en l'occurrence, la motivation de la décision attaquée relève que l'Office des Etrangers a adopté une motivation manifestement inadéquate dès lors qu'il n'a pas été tenu compte de l'ensemble des considérations de droit et de fait relatives à la situation médicale, familiale et administrative de la partie requérante.

QU'en l'espèce, à l'appui de ses différentes demandes de séjour pour raisons médicales, la requérante a déposé de nombreux documents et attestations qui démontrent la gravité de sa maladie.

QUE la décision querellée ne peut intervenir que dans des cas exceptionnels.

QU'en effet, l'article 7 de la Loi du 15.12.1980, modifiée par la Loi du 19.01.2012, n'impose aucune obligation.

QUE la Loi du 15.12.1980 permet à la partie adverse de délivrer un ordre de quitter le territoire avec maintien en vue d'éloignement dans certains cas précis mais il ne s'agit certainement pas d'une obligation.

QUE la partie adverse n'a pas pris en considération l'état de santé du requérant, elle pouvait prendre une décision moins intentatoire à l'état de santé du requérant.

QUE depuis sa détention, la requérante ne bénéficie plus du traitement adéquat.

QUE l'attitude de la partie adverse est totalement déraisonnable.

QUE l'article 3 de la CEDH consacre une valeur fondamentale de toute société démocratique et prohibe, en des termes absolus, la torture et les traitements inhumains ou dégradants quels qu'en soient les circonstances et les agissements de la victime (Jurisprudence constante : voir par exemple Cour EDH 21.01.2011, M.S.S./BELGIQUE et GRECE, §218).

QUE les attestations médicales déposées à l'appui de ses demandes confirment l'état fragile de Madame SHAHINYAN et un retour dans son pays d'origine constituera un préjudice grave difficilement réparable, pouvant mettre en danger l'équilibre fragile qu'elle a pu retrouver depuis qu'elle est arrivée en BELGIQUE.

QUE la partie adverse ne joint à sa décision aucune appréciation particulière de la situation réelle de la requérante.

QUE dans des cas similaires, le Conseil de Céans a considéré que :

« (...) L'absence d'explication des motifs de la décision attaquée ne saurait être invoquée à cet égard, dans la mesure où le motif susmentionné ne semble être qu'une position de principe dans l'Arrêt du Conseil d'Etat sans aucune appréciation valable et particulière de la situation du requérant invoquée dans sa demande (...) » (CCE, n°98.468 du 07.03.2013)

QUE la décision querellée ne procède à aucune balance des intérêts en présence et n'explique pas en quoi une ingérence dans la vie privée, sociale et familiale – que la partie défenderesse ne remet pas en cause –, constitue, en l'espèce, une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la sûreté publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et la

prévention des infractions pénales, à la protection de la santé et de la morale, et encore la protection des droits à la liberté d'autrui.

QU'il s'ensuit que la décision querellée n'est pas adéquatement motivée et néglige de rendre compte dans son appréciation à propos d'éléments de faits dont elle avait connaissance et dont la pertinence est incontestable.

QUE partant, le droit au contrôle des Etats de doit pas avoir pour effet de dispenser l'Etat Belge du respect des obligations internationales auxquelles il a souscrit.

QU'il existe une obligation positive dans le chef de l'Etat Belge de maintenir la vie privée et familiale de la requérante.

QUE les droits fondamentaux sont consacrés par la Convention Européenne de sauvegarde des Droits de l'Homme et des libertés fondamentales qui lie l'Etat Belge.

QUE celui-ci s'est engagé à assurer la protection aux droits fondamentaux repris dans la Convention, instrument juridique international ayant effet direct en BELGIQUE.

QU'en conclusion, sans remettre en cause la compétence du principe de chaque Etat de prendre des mesures en matière d'entrée, de séjour et d'éloignement des étrangers, l'article 8 de la CEDH implique que l'Autorité étatique investi du pouvoir de décision en la matière n'est pas investie d'un pouvoir discrétionnaire, mais qu'en exerçant ledit pouvoir, elle doit tenir compte du respect du droit de la vie privée et familiale des personnes concernées.

QU'il incombe dès lors aux Autorités compétentes de vérifier si la nécessité de protection de l'ordre public et de la sécurité nationale dans une société démocratique doit primer sur le droit à la vie privée et familiale garantie par l'article 8 de la CEDH.

QU'une expulsion en ARMENIE mettrait à mal la vie privée et familiale de la requérante.

QUE selon la jurisprudence développée par la Cour Européenne des Droits de l'Homme, une ingérence n'est justifiée que pour autant non seulement qu'elle poursuive un des buts autorisés par la Convention mais aussi qu'elle « soit nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire qu'elle ne limite les droits individuels que parce que cette limitation est « proportionnée » à l'objectif poursuivi, c'est-à-dire qu'elle réalise un équilibre entre le but poursuivi et les inconvénients liés à la restriction de la liberté.

QU'une ingérence dans la vie privée et familiale de la requérante, pour être acceptable, devrait viser un but légitime et, pour être conforme aux exigences de l'article 8 de la CEDH, être « nécessaire dans une société démocratique », c'est-à-dire, notamment, proportionnée au but légitime recherché, ladite ingérence devant se justifier par des motifs pertinents et suffisants.

QU' « en particulier, la règle de la proportionnalité postule l'exclusivité du moyen : non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s'offrir à elle, l'Autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive » (VELU et ERGEC, « La Convention Européenne des Droits de l'Homme », BRUYLAND, BRUXELLES, 1990, n° 194).

QUE cette exigence de proportionnalité suppose qu'un juste équilibre doit être ménagé entre le respect des droits individuels en jeu et la protection des intérêts particuliers sur lesquels se fonde l'ingérence. Il faut, en outre, que l'appréciation des Autorités nationales fasse ressortir que ce principe a bien été respecté (CEDH, Arrêt BERREBAH du 21.06.1988).

QUE partant, le droit fondamental consacré par l'article 8 de la CEDH a une nécessaire incidence en l'espèce puisqu'il est consacré par un instrument juridique international ayant effet direct en BELGIQUE.

QUE la seule circonstance que la requérante ait contrevenu à la Loi du 15.12.1980 n'implique pas que son éloignement soit justifié par un des objectifs visés au §2 de l'article 8 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales.

QUE l'expulsion de la requérante constituerait une violation aux droits de la requérante de voir respecter sa vie privée et familiale visée à l'article 8 mais également visée à l'article 13 de la Convention Européenne de Sauvegarde des Droits de l'Homme et des Libertés Fondamentales.

QUE l'attitude de l'administration constitue une violation du procès équitable concernant le recours en annulation et en suspension pendant auprès du Conseil de Céans.

QUE la requérante vit en BELGIQUE depuis 2011.

QUE la requérante a toutes ses attaches sociales en BELGIQUE et la famille S. est particulièrement bien intégrée et soutenue par de nombreux habitants.

QUE diverses attestations ont été transmises à la partie adverse.

QUE son expulsion la mettra dans un état tel qu'elle ne pourra pas disposer des soins, ce qui entraînera inévitablement une violation disproportionnée et injustifiée de l'article 3 de la CEDH.

QUE l'Administration agit d'une manière précipitée en délivrant la décision querellée violant le principe de bonne administration dans la mesure où la réalité des faits n'est pas contestée.

QUE la décision querellée néglige de rendre compte dans sa décision à proposition d'éléments de fait dont elle avait connaissance et dont la pertinence est incontestable.

QUE l'article 74/13 de la Loi du 15.12.1980 énonce que :

« Lors de la prise d'une décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné »

QUE l'on constate que la motivation de la décision prise par la partie adverse ne procède à aucune balance des intérêts en présence et n'explique pas pourquoi une ingérence dans la vie privée, sociale et familiale de la requérante constitue, en l'espèce, une mesure qui est nécessaire pour la sécurité nationale, la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l'ordre, la prévention des infractions pénales, la protection de la santé et de la morale ou encore la protection des droits d'autrui.

QUE la décision querellée viole l'article 3 de la CEDH.

QUE la partie adverse a procédé à une erreur manifeste d'appréciation et a méconnu l'obligation qui lui incombe de prendre en considération tous les éléments de la cause avant de statuer.

QUE par conséquent, il y a lieu en l'espèce d'annuler les décisions reprises ci-dessus.

QUE la décision porterait atteinte de manière disproportionnée à son équilibre.

QUE la requérante est fragile psychologiquement, et l'annonce des décisions a entraîné « une détresse psychologique majeure ».

QUE ne peut être justifiée une telle mesure qui porterait atteinte aux droits de la requérante à un recours effectif garanti par l'article 13 de la CEDH.

QU'en conclusion, l'expulsion de la requérante en ARMENIE mettrait à mal sa vie privée et familiale et viole les articles 3 et 13 de la CEDH.

QUE la partie adverse a méconnu ses dispositions et principes visés au moyen puisque les motivations de l'acte querellée apparaît, à tout le moins, insuffisantes et inadéquates, les requérants ayant introduit une demande de protection subsidiaire à laquelle aucune décision définitive (après le recours effectif) n'a été adoptée à ce jour.

QU'il appartenait à la partie défenderesse de vérifier que la demande de protection subsidiaire de l'intéressée a fait l'objet d'une décision conforme pour qu'elle puisse décider d'un ordre de quitter le territoire, quod non in casu.

QUE par ailleurs, compte tenu du caractère du droit en cause (article 3 de la CEDH), le motif selon lequel les ordres de quitter le territoire adoptés et le fait que la procédure d'asile est clôturée par un Arrêt de votre Conseil du 21.12.2011 ne peut suffire à justifier la mesure d'éloignement puisque la

demande de protection internationale (voir la définition de l'article 2 de la Directive 2011/95/UE du Parlement et du Conseil du 13.12.2011 concernant les normes relatives aux conditions que doivent remplir le ressortissant d'un pays tiers ou les apatrides pour pouvoir bénéficier d'une protection internationale, un statut uniforme pour les réfugiés ou les personnes qui bénéficient de la protection subsidiaire, et au contenu de cette protection – ici une demande de protection subsidiaire) introduite par les requérants est toujours pendante auprès de votre Conseil sous la forme d'un recours à l'encontre de cette décision d'irrecevabilité de leur demande 9ter.

QU'en agissant de la sorte, la partie défenderesse a aussi méconnu les termes de l'article 62 de la Loi du 15.12.1980 et les articles 2 à 3 de la Loi du 29.07.1991 sur l'obligation de motivation formelle des actes administratifs qui lui impose de tenir compte de tous les éléments du cas d'espèce, quod non en l'espèce.

QUE partant, la partie défenderesse a insuffisamment et inadéquatement motivé la décision querellée.

QUE cette manière d'agir témoigne aussi du fait qu'il n'a pas été procédé à un examen complet et minutieux du cas d'espèce méconnaissant ainsi le principe de bonne administration visé au moyen.

QU'en effet, la partie adverse se contente d'affirmer que la requérante n'a pas obtempéré aux précédents ordres de quitter le territoire sans tenir compte d'autres facteurs comme le fait qu'elle est gravement malade, qu'elle a vécu en BELGIQUE depuis 2011.

QUE la partie adverse ne tient pas également compte que la requérante a développé un ancrage local durable en BELGIQUE.

QUE la décision ne fait apparaître que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle à l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale de la requérante.

QUE la situation de la requérante est connue de part adverse.

QUE la partie adverse devait également appliquer le droit d'être entendu.

QUE le principe de bonne administration qui implique pour l'Administration de prendre une mesure sérieuse dans la conduite ou la nature de la personne, sans avoir au préalable donné à la personne l'opportunité d'être entendue.

QUE le droit d'être entendu découle du principe de bonne administration qui implique que l'Administration ne peut prendre une mesure sérieuse, bâtie sur la conduite ou la nature de la personne, sans avoir au préalable donné aux personnes l'opportunité d'être entendu.

QUE le Conseil d'Etat a relevé, dans son Arrêt n°230.257 du 19.02.2015, que :

« Pour la Cour de Justice de l'Union Européenne, le droit à être entendu, avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts, fait partie des droits de la défense consacrés par un principe général de droit de l'Union Européenne (CJUE, C-249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, point 34).

Ce droit à être entendu garantit à toute personne la possibilité de faire connaître, de manière utile et effective, son point de vue au cours de la procédure administrative et avant l'adoption de toute décision susceptible d'affecter de manière défavorable ses intérêts. La règle selon laquelle le destinataire de la décision faisant grief doit être mis en mesure de faire valoir ses observations avant que celle-ci soit prise, a pour but que les Autorités compétentes soient mises à même de tenir utilement compte de l'ensemble des éléments pertinents.

Le droit à être entendu avant l'adoption d'une telle décision doit permettre à l'Administration nationale compétente d'instruire le dossier de manière à prendre une décision en pleine connaissance de cause et de motiver cette décision de manière appropriée, afin que, le cas échéant, l'intéressé puisse valablement exercer son droit de recours (CJUE, G.249/13, 11.12.2014, Khaled BOUDJLIDA, points 36, 37 et 59) »

QUE la décision querellée viole les articles 1 à 3 de la Loi du 29.07.1991 relative à l'obligation de motivation formelle et également l'article 62 de la Loi du 15.12.1980.

QU'aucun élément dans le dossier ne permet de comprendre pourquoi la requérante n'a pas été entendue avant la prise de la décision.

QUE la requérante a le droit de s'expliquer personnellement.

QUE la décision querellée prive la requérante du droit de se défendre valablement.

QUE la décision querellée prive la requérante du droit de se défendre, une Loi de police confirmée par l'article 7 de la Loi du 15.12.1980 ne peut avoir pour effet de dispenser l'Autorité administrative au respect de l'obligation internationale auquel l'Etat belge a souscrit.

QUE la requérante estime que la partie adverse a injustement jugé nécessaire la notification simultanée d'une décision d'interdiction d'entrée de deux ans.

QU'il y a lieu de comprendre la raison d'être de cette interdiction d'entrée.

QUE l'article 74/11, §1er, alinéa 1er et 74/13 de la Loi du 15.12.1980 et la Directive 2008/115/CE, et le devoir de minutie imposent à la partie adverse une appréciation perspective d'examen global du cas avant de statuer.

QUE la partie adverse ne peut se contenter de la Directive de séjour pour imposer le retour et interdire l'entrée.

QU'en l'espèce, la partie adverse se contente d'affirmer que la requérante n'a pas obtempéré aux précédents ordres de quitter le territoire sans tenir compte d'autres facteurs comme le fait que la requérante vit en BELGIQUE depuis 2011.

QUE la décision ne fait apparaître que la partie adverse ait pris en considération ni dans son principe ni de façon proportionnelle l'atteinte qu'elle porte à la vie privée et familiale du requérant.

QUE l'article 74/11 de la Loi du 15.12.1980 prévoit, que la durée d'interdiction d'entrée est fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas. Il appartient donc à la partie adverse, lorsqu'elle prend une décision sur cette base, de tenir compte des circonstances particulières du cas en ce compris l'existence d'une vie privée et familiale.

QUE l'article 74/13 de la même Loi dispose que :

« Lors de la prise de la décision d'éloignement, le Ministre ou son délégué tient compte de l'intérêt supérieur de l'enfant, de la vie familiale, de l'état de santé du ressortissant d'un pays tiers concerné ».

QUE la motivation afférent à son interdiction d'entrée ne permet pas de considérer que la partie adverse a tenu compte des circonstances dont elle avait connaissance pour la fixation de la durée de ladite interdiction, telle que stipulé par l'article 74/11, §2, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980, alors même que la durée de deux ans de l'interdiction d'entrée comprise dans ladite décision justifie qu'une attention particulière soit accordée.

QUE la motivation est inadéquate et qu'il incombait à la partie adverse d'expliquer les raisons pour lesquelles les éléments exposés par le requérant ne constituent pas, à son estime, un acte de référence pour l'interdiction d'entrée de deux ans.

QU'en limitant son analyse aux ordres de quitter le territoire notifiés au requérant, la partie adverse a méconnu les articles 74/11 et 74/13 de la Loi.

QU'il s'agit de prendre en compte toutes les circonstances propres à chaque cas, il apparaît que la partie adverse a failli à son obligation de motivation formelle au regard de l'article 74/11, §1er, alinéa 1er de la Loi du 15.12.1980.

QUE le §2 de la disposition précitée dispose que :

« Le Ministre ou son délégué peut s'abstenir d'imposer une interdiction d'entrée, dans des cas particuliers, pour des raisons humanitaires »

QU'en l'espèce, considérant la situation de la requérante, cette mesure d'interdiction d'entrée de deux ans est injustifiée et disproportionnée.

QU'il y a lieu de constater que la motivation de la décision entreprise est entachée d'une contradiction substantielle.

QU'il convient pour le requérant de comprendre la raison de cette interdiction d'entrée.

QUE dans le cas d'espèce, la décision préconisée par la partie adverse, à savoir la demande d'autorisation de séjour introduite à partir d'un poste diplomatique belge dans son pays d'origine est en contradiction avec une telle mesure (dans ce sens, CCE Arrêt n°95.142 du 15.01.2013).

QU'en effet, la partie adverse n'est pas sans savoir qu'une personne sanctionnée par une interdiction d'entrée devra nécessairement en attendre l'expiration, la levée ou la suspension pour pouvoir à nouveau demander le séjour sur le territoire et ce, quelle qu'en soit sa situation familiale, économique ou sociale.

QU'ainsi, imposer une mesure d'éloignement, il sera nécessairement impossible pendant deux ans, pour le requérant, d'entreprendre avec succès des démarches en se conformant aux dispositions légales sur le territoire, en vue d'obtenir les autorisations nécessaires pour un séjour légal en BELGIQUE.

QU'eu égard à toutes ces considérations, l'éloignement du requérant suivi de son interdiction d'entrée entraînera assurément la violation de l'article 8 de la CEDH, dès lors qu'il perdrait le bénéfice de tous ses efforts consentis dans le cadre de son intégration en BELGIQUE, et ce pendant plus de 5 ans.

QUE par conséquent, au vu des éléments, en l'espèce, d'annuler les décisions entreprises dès lors qu'il y a un risque avéré et sérieux de la violation des dispositions vantées sous le moyen."

3.2. Samen met de verwerende partij in haar nota met opmerkingen stelt de Raad vast dat het enig middel niet ontvankelijk is in zoverre verzoekster daarin de schending aanvoert van artikel 6 van het EVRM, van de artikelen 4 en 15 van de oude Kwalificatierichtlijn en van artikel 9ter van de vreemdelingenwet aangezien zij niet uiteenzet op welke wijze de tweede bestreden beslissing deze bepalingen zou schenden. Bovendien heeft de tweede bestreden beslissing geen betrekking op een medische regularisatie-aanvraag en geen uitstaans met een verzoek om internationale bescherming.

Voor zover verzoekster de schending aanvoert van de artikelen artikel 7 en 74/13 van de vreemdelingenwet werd *supra* onder [2.3.] reeds vastgesteld dat het beroep, in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, onontvankelijk is. De middelonderdelen die uitsluitend betrekking hebben op de afgifte van het bevel zijn dan ook onontvankelijk.

Het door verzoekster geschonden geachte artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken luidt als volgt:

"De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend."

De Raad merkt op dat de tweede bestreden beslissing een handhavingsmaatregel is, die geenszins een antwoord biedt op enigerlei aanvraag vanwege verzoekster waarbij deze zich van een bepaalde taal zou hebben bediend, zodat de verwijzing naar artikel 41, §1, van de Taalwet Bestuurszaken niet dienstig is en het middel op dit punt juridische grondslag mist.

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de formele motiveringsplicht (cf. RvS 21 oktober 2003, nr. 124.464). Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De tweede bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk de bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet die werden toegepast, alsook de feitelijke vaststellingen, die er aan de basis van liggen, in het bijzonder het feit dat verzoekster meerdere bevelen om het grongebied te verlaten negeerde.

Verzoekster betwist deze feitelijke vaststellingen niet. In wezen stelt verzoekster in haar enig middel dat de beslissing in haar motieven geen rekening houdt met alle elementen die betrekking hebben op haar medische, familiale en administratieve situatie.

Waar verzoekster aanvoert dat met betrekking tot duur van het inreisverbod niet voldoende rekening werd gehouden met de specifieke elementen van de zaak, zoals vereist door artikel 74/11, §1, van de vreemdelingenwet, wordt in het inreisverbod gemotiveerd:

“Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van twee jaar:

Betrokkenes asielaanvragen en aanvragen tot medische regularisatie (die helemaal niet onredelijk lang hebben geduurd) werd negatief afgesloten, waaruit kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 3 EVRM inhoudt.

Betrokkene woont samen met haar beide zonen A. en R. S. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.

Betrokkene heeft dan ook geen enkel wettelijk motief om alsnog in België te verblijven. Uit hetgeen voorafgaat en in het belang van de immigratiecontrole is een inreisverbod van 2 jaar, gelet op de hardnekkigheid van betrokkene om illegaal op het grondgebied te willen verblijven, meer dan proportioneel. Uit onderzoek van het dossier blijkt niet dat er specifieke omstandigheden aanwezig zijn die kunnen leiden tot het opleggen van een inreisverbod van minder dan twee jaar.”

Aldus motiveert de tweede bestreden beslissing wel degelijk aan de hand van de concrete elementen van het geval, met name het negeren van verschillende terugkeerbesluiten en de verschillende asielprocedures en medische regularisatieaanvragen die negatief werden afgesloten. In haar enig middel weerlegt verzoekster nergens de concrete overwegingen uit de tweede bestreden beslissing, maar zij beweert dat onvoldoende rekening zou zijn gehouden met haar gezins- en privéleven in België, haar duurzame lokale verankering, haar (psychische) kwetsbaarheid en de ‘zwarte psychologische druk’ waaraan zij onderhevig is.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming

van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

De begrippen ‘gezinsleven’ en ‘privéleven’ uit voormeld artikel 8, eerste lid, van het EVRM vormen autonome begrippen die onafhankelijk van het nationaal recht dienen te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient de verzoekende partij in de eerste plaats te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, eerste lid, van het EVRM. Er moet *in casu* nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gül t. Zwitserland*, §29) of van een beschermenswaardig privéleven. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie of er moet sprake zijn van sterke sociale bindingen die deel uitmaken van diens privéleven. De beoordeling of er sprake is van een gezins- of privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM is een feitenkwestie.

In haar enig middel lijkt verzoekster zich te baseren op een privéleven in België, maar zij maakt geenszins concreet aannemelijk op welke wijze haar precair verblijf gedurende de voorbije 5 jaar aanleiding zou geven tot een duurzame lokale verankering. Het komt aan verzoekster toe hiervan minstens een begin van bewijs aan te leveren. Er is te dezen geen sprake van een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Het feit dat er tussen verzoekster en haar zonen een beschermenswaardig gezinsleven bestaat, wordt nergens betwist. Verzoekster slaagt er echter niet in aan te tonen op welke wijze de tweede bestreden beslissing een inmenging zou uitmaken in dit gezinsleven. In de tweede bestreden beslissing wordt in dit verband dan ook terecht het volgende gesteld: *“Betrokkene woont samen met haar beide zonen Arman en Ruben Shahinyan. Gelet op het feit dat uit het administratief dossier blijkt dat alle gezinsleden het bevel om het grondgebied te verlaten hebben gekregen, kan betrokkene niet voorhouden van hen gescheiden te worden. Alle gezinsleden verblijven net als zij illegaal in het Rijk en hebben dus geen verblijfsrecht. Het hele gezin zal België moeten verlaten. Bijgevolg kan geen schending van artikel 8 van het EVRM worden ingeroepen.”*

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *“Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”*. Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Wat de toepassing van artikel 3 van het EVRM betreft in gevallen waarin de verwijdering van een zieke vreemdeling voorligt, wordt door de rechtspraak een aandoening vereist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, *N v. United Kingdom*; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, *D. v. United Kingdom*). Aldus blijkt uit §183 van genoemd arrest dat onder *“andere uitzonderlijke gevallen”* wordt begrepen de situaties, zonder dat er sprake is van onmiddellijk en nakend levensgevaar, waarbij er ernstige aanwijzingen zijn dat er een reëel risico bestaat op blootstelling aan een ernstige, snelle en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand met intens lijden tot gevolg of aanzienlijke verkorting van de levensverwachting door het gebrek aan of toegang tot een adequate behandeling van de ziekte in het ontvangstland. Slechts in dergelijk geval weerhield de Grote Kamer van het Hof een schending van artikel 3 van het EVRM en werd aldus de hoge drempel van artikel 3 van het EVRM in het geval van ernstig zieke vreemdelingen bevestigd. In de zaak *Paposhvili t. België* van 13 december 2016 bevestigt de Grote Kamer van het EHRM de principes die in de zaak *N. t. Verenigd Koninkrijk* worden gehanteerd en verfiert het Hof verder in overweging 183 als volgt: *“The Court considers that the “other very exceptional cases” within the meaning of the judgment in N. v. the United Kingdom (§ 43) which may raise an issue under Article 3 should be understood to refer to situations involving the removal of a seriously ill person in which substantial grounds have been shown for believing that he or she, although not at imminent risk of dying, would face a real risk, on account of the absence of appropriate treatment in the receiving country or the lack of access to such treatment, of being exposed to a serious, rapid and irreversible decline in his or her state of health resulting in intense suffering or to a significant reduction in life expectancy. The Court points out that these situations correspond to a high threshold for the application of Article 3 of the Convention in cases concerning the removal of aliens suffering from serious illness.”*

De Raad merkt op dat verzoekster in haar enig middel niet aannemelijk maakt dat haar verwijdering naar Armenië een schending zou uitmaken van artikel 3 van het EVRM omwille van haar psychische kwetsbaarheid. Aangezien reeds werd bevestigd dat de situatie van verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, toont zij *a fortiori* niet aan dat haar situatie kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling, zoals bedoeld in artikel 3 van

het EVRM (cf. Rvs 9 september 2015, nr. 232.141). Ook ten aanzien van haar zoon R., waarnaar ze in haar middel verwijst, dient hetzelfde te worden besloten. De verwerende partij nam op 13 juli 2016 de ongegrondheidsbeslissing ten aanzien van diens vierde medische regularisatieaanvraag, na een medisch advies van de ambtenaar-geneesheer, dat inhield dat de nodige medische verzorging beschikbaar is in Armenië, zodat er geen sprake was van een reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst. Bij arrest met nummer 176 956 van 26 oktober 2016 verwierp de Raad, na een bespreking van de middelen, het verzoek tot schorsing bij voorlopige maatregelen ten aanzien van deze beslissing.

Daargelaten de vraag of verzoekster gehoord diende te worden door de gemachtigde van de staatssecretaris alvorens deze laatste haar een inreisverbod kon opleggen, merkt de Raad op dat luidens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een schending van de rechten van de verdediging, in het bijzonder het recht om te worden gehoord, naar Unierecht pas tot nietigverklaring van het na afloop van de administratieve procedure genomen besluit leidt, wanneer deze procedure zonder deze onregelmatigheid een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, *Frankrijk/Commissie*, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, *Duitsland/Commissie*, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, *Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad*, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, *Storck/BHIM*, C 96/11 P, punt 80). Hieruit volgt dat niet elke onregelmatigheid bij de uitoefening van het hoorrecht tijdens een administratieve procedure, in dit geval de besluitvorming inzake het opleggen van een inreisverbod, een schending van het hoorrecht oplevert. Voorts is niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen zodanig dat dit stelselmatig tot de onrechtmatigheid leidt van het genomen besluit, *in casu* een inreisverbod. (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39). Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient de Raad aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekster *in casu* specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het opleggen van een inreisverbod of de vaststelling van de duur van het inreisverbod hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40). In haar enig middel beperkt verzoekster zich tot een algemene verwijzing naar het hoorrecht en zij concretiseert nergens welke specifieke omstandigheden zij dan wel zou hebben aangevoerd binnen het kader van het hoorrecht die zouden hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name het niet opleggen van een inreisverbod. Verzoekster beperkt zich tot een theoretische discussie die niet tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege de verzoekster, kan de aangevoerde schending van het hoorrecht, als algemeen beginsel van Unierecht, dan ook niet tot de vernietiging van de tweede bestreden beslissing leiden.

Wat de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM betreft, dient te worden vastgesteld dat dit artikel niet zelfstandig kan worden ingeroepen, zonder aan te tonen dat een door het voornoemd verdrag beschermde vrijheid of recht geschonden is. Gezien de schending van de artikelen 3 en 8 van het EVRM niet kan worden weerhouden, dient niet te worden nagegaan of artikel 13 van het EVRM *in casu* van toepassing is en desgevallend geschonden werd (cf. RvS 28 februari 2005, nr. 141.340)

Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van de artikelen 3, 8 en/of artikel 13 van het EVRM. Verzoekster toont niet aan dat artikel 41, §1, van de Taalwetten Bestuurszaken of artikelen 74/11 van de vreemdelingenwet werden geschonden. De tweede bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en verzoekster toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris bepaalde elementen niet of onvoldoende zou hebben onderzocht. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel of van de rechten van verdediging.

Het enig middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

4. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk voor wat betreft de eerste bestreden beslissing. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring

verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel, dat tot de nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing kan leiden, aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT